

ласкателство-то (*si longtemps séduit par la flatterie*). Т. 197. 2) притупленный (*о ножъ*).

Исхаби́ м. св. Исхабя́вамъ м. дл. 1) испорчу, порчу: Оставете маймуната да пише и ако бы да исхаби книгата, азъ щѣ я накажъ. Х. I, 149. 2) притуплю, притупляю (*что либо острое*): Да ми видишь моя остра сабя, Веке сабя ми ꙗ изабена. М. 96. **Исхаби́ са Исхабя́вамъ са** 1) испорчусь, порчусь: Кръвь-та като храни безпрѣстанно тѣло-то и сама ся исхабява. Л. Д. 1869 р. 90. 2) притуплюсь, притупляюсь: Мотыкы-тѣ ми и топоритѣ отъ многото имъ употребѣние върху коравы и чепаты дръвета бѣхъ ся исхабили и съвършено затапили. Р. С. 49.

Исхари́жъ м. св. раздарю: Овце-тѣ си продадохъ, кучета-та исхаризахъ, а кехаитѣ бѣхъ. Ч. 201.

Исха́рчъ м. св. Исха́рч(у)вамъ м. дл. издержу, издерживаю, истрачу, истрачиваю: Кой-то е изхарчилъ вече много пари и са принуждава по-дълбоко да бърка въ джебъ-тѣ си дано намереше опитко парици. Л. Д. 1876 р. 66. Ние исхарчвахме по триста жалтици на месѣцътъ. З. 292. Съ това той мислеше да сѣ поспразни черковний хамбаръ, да са исхарчатъ черковнитѣ парици. Зк. 50.

Исхва́нъ Исхва́ти м. св. Исхва́тамъ Исхва́щамъ м. дл. перехватаю, перехватываю (*тоже что изловъ*): Съ голама мока и голенета орелъ-а ще ги изхвати сичкы-тѣ рѣдомъ. Ч. 106.

Исхвръ́нъ Исхвръ́чъ м. св. Исхвръ́е(ну)вамъ Исхвръ́чамъ м. дл. вылечу, вылетаю: Всичкитѣ пилета изфръкнаха освѣтъ единъ дѣто едвамъ фъркаше. Р. А. 87. Писмени-тѣ гѣлаби са пуцатъ да изхвръкнатъ изъ единъ отъ най близки-тѣ прозорци. Л. Д. 1875 р. 77. Прѣди да изхвръкнатъ неперуды-ты единий край на наш-кулы-ты начина да слѣзи. Л. Д. 1871 р. 234. Въ църква ще изфръкне (душата ми) отъ тѣло-то ми. Р. 60. И Марийка се развърта Че из коминя изхвръкна. Д. 4, 90—91. Ако косите презрѣлъ овесъ или пресъхнала трева, то изподъ косата ви изхвръчатъ искри. З. 8. Съ този начинъ найважната тайна исхвръкваше изъ дълбочината на сърцето му (*échappait du fond de son coeur*). Т: 268. „Да не изфръкни“ (казвать орачи). Пк. 60. Исхвръкналь му коремъ-тѣ, като на Циганче (*выставился у него животъ, какъ у Циганенка*). Сир. Осиромашѣлъ, оголѣлъ. Ч. 165.

Исхвръ́дъ м. св. Исхвръ́лямъ Исхвръ́гамъ Исхвръ́лювамъ м. дл. 1) выкину, выкидываю, выброшу, выбрасываю: Морето исвърли на брѣгътъ мъртво едно момче. Р. С. 104. Дур' одъ уста огинъ изфърлюва, Дур' на гора листови облива. М. 173. А за да не стане